

Yollar

– HimmetAYGÜT · 03 Kasım 2012

bizim türkümüz sabah altıda başlıyor gülüm,
yaşamak için kovana çiçek taşımalara.
hele bu son zamanlar gözlerim bir ağır,
belimde yine o ağır,sorma...

/kimin suçuyum diyorum kendime gülerken bazen,
sarıp sarmalayan tüm masallarda kayıp bedenim,bilsen.../

hiçlik.
benden ne başlar sabahın o saatinde bu şehirde?
söyle!
iki farla aydınlatıp hesapta bir ömrü,
sığdırırken dört şeritten birine.
ne?

oynadığım her role kendilerince inanıp,
yaralarımı kanatıyorlar inanmadıkları her yerde.
bilsen
tabutunu ödünç alacağım var bu sıra
mutlu ve mesut şairler yazamayan bir şairin ellerinden...

sanırım fark ettiler bugün cami avlusunda tabutu omuzlarken,
varlığımı...
esrik zamanların dışında laflarının üstüne laf koymayıp,
bilemediğimden her şartta nasıl haklı olunabildiğini,
yüzlerine bakarken utandıklarım.
ki;
çoğu sebebim sen..!

sorsalar, ister misin deseler
evet diyecektim bir uzak dünyaya nasılda razı.
ve nasıl istiyorum bilsen tüm yaşamıma isyan olup
Tahrir denen o meydanda
kendi düzenime bayrak açmaları,
ben..!

sen gidip bařardinsa unutmaları,
bende gider unutturum bu adamı.
yeminle...

kayıp zaman řiirlerinden

Not: Daha önce okuyan ve yorumlayan tüm güzel insanlara selam ve saygımla...